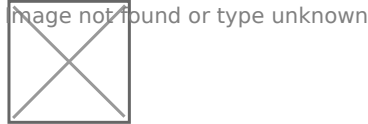

Σκέψεις και Προβληματισμοί ενός απλού πολίτη για την Κρίση

/ Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΝΟΣ ΑΠΛΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τις μέρες αυτές η χώρα μας περνάει, ίσως, την δυσκολότερη περίοδο μετά την τραγική δεκαετία 1940-1950. Οι Έλληνες, άναυδοι, παρακολουθούν γεγονότα που, ίσως, κανείς δεν φανταζόταν ότι θα βιώσει. Ο κόσμος έχει καθηλωθεί στις τηλεοράσεις για να πληροφορηθεί από τους «επαΐοντες» σχετικά με την κρίση και τις επιπτώσεις της. Άνθρωποι επώνυμοι, πολιτικοί, νομικοί, οικονομολόγοι, βιομήχανοι, έμποροι, δόκιμοι επιστήμονες όλων των επιστημών, καθηγητές Πανεπιστημίων και γενικά πρόσωπα του δημόσιου βίου της χώρας μας, καλούνται και ομιλούν, κάνουν «διάλογο» μεταξύ τους και προσπαθούν να μας «πληροφορήσουν» για τα αίτια της σημερινής κρίσης. Μας συνιστούν ψυχραιμία, ηρεμία, νηφαλιότητα και ενότητα. Φτάνει, όμως, να τους βλέπεις και να τους ακούς για να μορφώσεις άποψη κατά πόσο πιστεύουν οι ίδιοι αυτές τις σημαντικές παραμέτρους, που αποτελούν ουσιαστικά στοιχεία για την ορθή κρίση. Προσπαθούν όλοι να επιβάλλουν τις απόψεις τους, εγωιστικά και αυτοθαυμάζοντες την «ευφυΐα» τους, τις «ικανότητές» τους και την «ευθυκρισία» τους. Το αποτέλεσμα αυτής της συμπεριφοράς τους είναι η σύγχυση που προκαλούν στον απλό κόσμο, ο διχασμός και η διχόνοια, που οδηγούν στην ανάπτυξη μέχρι και μίσους μεταξύ των πολιτών, οι οποίοι έχουν διαφορετικές αντιλήψεις ή πολιτικές πεποιθήσεις και θέσεις. Επικαλούνται τον σεβασμό των απόψεων του άλλου, την αποδοχή της διαφορετικής θεώρησης, την ανοχή στην συμπεριφορά και την λειτουργία της δικαιοσύνης όταν ξεφεύγει από τους κανόνες λειτουργίας της πολιτείας, την ελευθερία της έκφρασης και της δράσης σε μια ευνομούμενη δημοκρατική πολιτεία με πλήρη ανάληψη των ευθυνών απέναντι στον νόμο. Όταν, όμως, ο νόμος αγγίζει τους ίδιους, φωνασκούντες προσπαθούν να επιβάλλουν την δικαιοσύνη όπως αυτοί την εννοούν: φταίνε όλοι οι άλλοι, οι απέναντι, οι διαφωνούντες με την άποψή τους.

Όλα αυτά τα τεκταινόμενα πώς τα αντιμετωπίζει ένα απλός πολίτης; Ποιες σκέψεις δημιουργούνται στο μυαλό του, πώς βλέπει την κατάσταση, ποια προβλήματα ανακύπτουν, πώς μπορούν να ξεπεραστούν;

Πιστεύω ότι δεν υπάρχει υπεύθυνος και σώφρων πολίτης σε αυτήν την χώρα που δεν συμφωνεί σε αυτά που ευαγγελίζονται όλοι οι επώνυμοι πολίτες δηλαδή την ψυχραιμία και την ενότητα. Ο λαός, στην συγκεκριμένη κατάσταση, έχει απόλυτη ανάγκη την ηρεμία και την νηφαλιότητα για να σκεφθεί και να αποφασίσει υπεύθυνα. Όμως, αυτήν την ψυχική διάθεση την εξασφαλίζει η Πολιτεία με τους φορείς της: τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, την Κυβέρνηση και όλο τον κρατικό μηχανισμό, την αντιπολίτευση, το Κοινοβούλιο στο σύνολό του, την Εκκλησία, την Πνευματική Ηγεσία της χώρας, τα ΜΜΕ, τον κάθε υπεύθυνο και επώνυμο πολίτη της Πατρίδας μας.

Πιστεύω ότι όλοι αναγνωρίζουμε ότι για την σημερινή κατάσταση ευθύνη έχουμε ΟΛΟΙ. Οποιος θεωρήσει τον εαυτό του ανεύθυνο, ας πάει μπροστά στον καθρέφτη και ας κάνει την αυτοκριτική του με ειλικρίνεια. Υπάρχει η προσωπική ευθύνη του καθενός για όσα λανθασμένα έπραξε και όσα ορθά δεν έπραξε. Κάθε εχέφρων γνωρίζει το σωστό και το λάθος, και αν δυσκολεύεται να το παραδεχθεί δημόσια, το γνωρίζει ο ίδιος. Η παραδοχή αυτή θα μας βοηθήσει να συνεννοηθούμε, να καταλάβουμε τις αδυναμίες μας και να αποδεχθούμε τον συμπολίτη μας έτσι όπως είναι, γιατί λίγο πολύ όλοι τον ίδιο δρόμο πορευόμαστε. «Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω». Εάν το ίδιο πράξουν και οι υπεύθυνοι φορείς της εξουσίας, και οι παλιοί που κυβέρνησαν και οι νυν κυβερνώντες και όσοι πιστεύουν ότι θα

κυβερνήσουν, τότε υπάρχει ελπίδα να ξεπεράσουμε την κρίση. Αναλογίζομαι και νοιώθω αγαλλίαση και στην σκέψη μόνο, να εμφανίζονταν οι πολιτικοί αρχηγοί στο σύνολό τους και να μας έλεγαν: «Έλληνες, σας ζητάμε συγγνώμη για την κατάσταση στην οποία σας φέραμε. Εσείς μας εμπιστευθήκατε και εμείς δεν τιμήσαμε την εμπιστοσύνη σας. Μη ρωτάτε ποιος φταίει. Φταίμε όλοι γιατί πολιτευθήκαμε εγωιστικά. Θεοποιήσαμε τους εαυτούς μας ενώ πολιτευόμασταν με πάθη, με ιδεοληψίες και με υστεροβουλία, διψώντας για την εξουσία. Ξεχάσαμε ότι είμαστε Κυβερνήτες όλων των Ελλήνων και ενεργούσαμε μόνο κομματικά. Αφήσαμε να μας χειραγωγούν ισχυροί παράγοντες που διέθεταν εξουσία οικονομική ή πολιτική. Ξεχάσαμε ότι μοναδική πηγή νόμιμης εξουσίας είναι κάθε Έλληνας πολίτης, από τον πιο απλό και ταπεινό μέχρι τον πιο μεγάλο και επώνυμο. Σας ζητάμε συγγνώμη και βοηθείστε μας με την ανοχή σας, την ενότητα, την ομόνοια και την αγάπη σας, να βρούμε και εμείς την δύναμη να δούμε τα λάθη μας, τις παραλείψεις μας, αλλά και την δύναμη να παραμερίσουμε την εγωιστική συμπεριφορά μας, και όλοι μαζί Ηγεσία και Λαός, ενωμένοι, αδελφωμένοι, με αγάπη να προχωρήσουμε στην ανόρθωση του τόπου μας».

Αναριγώ με αυτή την σκέψη. Φαίνεται, και πολλοί, αν όχι όλοι, θα την θεωρήσουν ουτοπία. Όμως, δεν καθόμαστε λίγο να κουβεντιάσουμε, έτσι ήρεμα και απλά. Το οποιοδήποτε πρόβλημα απασχολεί έναν συνάνθρωπό μας, έναν σύντροφό μας, όπως επιθυμείτε να τον χαρακτηρίσετε, είτε αυτό είναι πρόβλημα υγείας, είτε οικονομικό, είτε οικογενειακό, είτε κοινωνικό, διαφέρει στην επίπτωσή του αν αυτός που το υφίσταται ανήκει σε κάποια διαφορετική παράταξη από αυτήν που ανήκει κάποιος άλλος; Ο πόνος είναι διαφορετικός σε έναν «κόκκινο» από έναν «πράσινο ή γαλάζιο ή πολύχρωμο»; Διαφορετικά πεινάει ένας από αυτούς; Η αγωνία, η ανασφάλεια, το άγχος που περνάει το σύνολο του πληθυσμού διαφοροποιείται ανάλογα με τις πολιτικές πεποιθήσεις; ΟΛΟΙ το ίδιο γεγονός βιώνουμε, τα ίδια συναισθήματα και αγωνίες περνάμε. Ποιες είναι οι διαφορές μας; Γιατί δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε με αλληλοσεβασμό; Γιατί να επιτρέπουμε τις πολιτικές μας διαφορές και τις ιδεοληψίες μας να μας εμποδίζουν να βρούμε κοινές λύσεις; Τι φταίει γι αυτήν την απαράδεκτη, με τον ηπιότερο χαρακτηρισμό, συμπεριφορά μας, που μας οδήγησε σε αυτό το αδιέξοδο;

Πιστεύω, και το επαναλαμβάνω, ότι φταίει ο εγωισμός μας. Η διάθεση, εν ονόματι της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας, να επιβάλλουμε τις απόψεις μας, χωρίς να σεβόμαστε την Ελευθερία του άλλου και τις απόψεις του. Όταν ο ίδιος ο Θεός και Δημιουργός του ανθρώπου τον σέβεται και του αφήνει απεριόριστη ελευθερία, αλλά και ευθύνη, για τις πράξεις του, με ποιο δικαίωμα αρνούμαστε την ελευθερία και δημοκρατική έκφραση του άλλου; Ένθετη είναι η θεμελιακή αρχή της ελευθερίας στον άνθρωπο από τον Δημιουργό του. Όπως όμως αγωνίζεται για

την προσωπική του ελευθερία της βούλησης, της έκφρασης, της σκέψης και της δράσης, θα πρέπει, φυσιολογικά, να αποτυπώνεται στην συνείδησή του και η αναγνώριση της ελευθερίας σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, στερώντας με αυτόν τον τρόπο ένα μέρος της ελευθερίας του, που την προσφέρει στο πλησίον του. Με αυτό τον τρόπο μπορούν να βρεθούν τρόποι επικοινωνίας και κοινωνίας μεταξύ μας. Το ΝΑΙ ή το ΟΧΙ αποτελεί ελεύθερη έκφραση του ανθρώπου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι αυτό αποτελεί και αιτία διάσπασης της ενότητας του κοινωνικού ιστού. Εκφράζεται η επιλογή των πολιτών ελεύθερα και αβίαστα, χρίς να αποτελεί αιτία διχασμού, εμπάθειας και μίσους. Αποτελεί έκφραση της θέλησης ελεύθερων και ωρίμων ανθρώπων, που σέβονται την βούληση του άλλου και αδιάσπαστοι πορεύονται στην πραγμάτωση της σύνθεσης της ετερότητας και την ομόψυχη αντιμετώπιση του ή των προβλημάτων.

Πώς, όμως, μπορεί να επιτευχθεί αυτό; Πώς να συνθέσει κάποιος τις θέσεις και αντιθέσεις τόσων απόψεων; Οι δυσκολίες συνήθως είναι αποτέλεσμα της εγωιστικής συμπεριφοράς μας, καθώς θεωρούμε ορθό και δίκαιο μόνο αυτό που πρεσβεύουμε εμείς. Η απλή και ταπεινή διάθεση δεν είναι αδυναμία και απαιτεί μεγάλη ψυχική δύναμη. Αυτή την διάθεση, που απορρέει από το σεβασμό και την αγάπη προς τον συνάνθρωπό μας, μπορεί να την προσφέρει, κατά την προσωπική άποψη, μόνο ο Χριστός, ο Οποίος δεν επιβάλλει ποτέ την θέλησή Του, αλλά αφήνει τον άνθρωπο στο «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...». Δεν επιβάλλεται αυτή η πίστη. Μόνο όποιος θέλει μπορεί να το δεχτεί. Όμως, ανεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις ή άλλες κοσμοθεωρίες, ήρθε η στιγμή, στην δύσκολη και επικίνδυνη αυτή κατάσταση, να ψάξουμε βαθιά μέσα μας τις αξίες που μας ενώνουν ως λαό. Ανεξάρτητα από την έκβαση του δημοψηφίσματος, όπου θα εκφρασθεί ελεύθερα κάθε πολίτη, έτσι αρμόζει σε ελεύθερους ανθρώπους, την επομένη, παραμερίζοντας τις διαφορετικές απόψεις, να βρούμε την δύναμη της ενότητας. Στην ιατρική ισχύει ο ιπποκρατικός κανόνας «ωφελείν ή μη βλάπτειν» και όταν προτείνεται μια θεραπεία εξετάζονται τα υπέρ και τα κατά και επιλέγουμε την κατά το δυνατόν λιγότερο οδυνηρή και περισσότερο αποτελεσματική. Τις επώδυνες καταστάσεις, όταν τις αντιμετωπίζει με αγάπη και πίστη στον Θεό ο ιατρός, έχει τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα. Όσοι πιστεύουν στον Χριστό, ας πολιτευθούν με αγάπη, κατανόηση και σεβασμό γι αυτό που έχει διαφορετική άποψη. Όσοι σκέφτονται διαφορετικά ας βρουν την δύναμη να ψάξουν βαθιά μέσα τους τις συνεκτικές δυνάμεις μιας κοινωνίας, που είναι πάλι η ελευθερία της σκέψης και ο σεβασμός του άλλου. Έτσι θα πετύχουμε την ομόνοια και την δύναμη να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες, και, ίσως, δώσουμε παράδειγμα σε όλο τον κόσμο, πως όταν φθάνουμε στο χείλος της αβύσσου, μπορούμε να κάνουμε θαύματα. Να ευχηθούμε, πρώτα να φωτίσει ο Θεός τους άρχοντες, που με το παραδείγμα τους θα οδηγήσουν και εμάς, να συμπεριφερθούμε με σωφροσύνη.

Είναι ο ευκολότερος και αποτελεσματικότερος δρόμος. Η μόνη δυσκολία είναι να βάλουμε κάτω το «εγώ» μας όλοι. Αξίζει για την σωτηρία ενός Ιστορικού Λαού, που δίδαξε σε όλους το μέτρο.